

“ рувамъ, говорише она, че слѣдний-атъ мой
“ часъ е дошелъ, и вѣрувамъ че Богъ ще мя
“ удостои предпріятіе-то си да изверша. „ Во-
истинну ако и малко кжсно, она оздравя и пре-
мина хубаво-то годишно время въ монастыря.
Съ слабость-та която она още имаше, немо-
жеше путь-атъ си пѣшкомъ да прави, нито
пакъ съ пощалны коля: като немаше никое
средство една удобна кола да сполучи, одолжи-
ся да чека время-то на саніи-те (*) за да мо-
же лесно въ Петербургъ да иде безъ да осѣти
трудъ-атъ кой-то обывковени-те коля причи-
няватъ. Она въ това разстояніе исполни съ
постоянство монастырски-те должности кои-то
весомѣнно воспрѣха по скоро здравіе-то си да
придобіе, направиха я обаче повече да ся со-
верши на ученіе-то. Това поведеніе направи
пгуменка-та и инокини-те сердечно да я обывк-
натъ, и никое сомнѣніе да нематъ че она ще
исполни единъ день обѣщаніе-то си за да ся
варне въ монастырь-атъ имъ да ся покалугери.

(*) Въ Россія путища-та зимѣ тогази най ле-
снѣ ставатъ за ходеніе кога-то съ саніи мо-
жатъ да путешествовать.